

Kız ve Küçük At

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük At

Aysel Banu YAVUZAL

Kasabanın kenarındaki rüzgârlı bir tepede kırmızı çatılı küçük bir ahır vardı. İçeride Pepper adında kurtarılmış küçük bir at yaşıyordu. Yumuşak kestane rengi bir tüyü, krem rengi bir yelesi ve alnında beyaz bir yıldızı vardı. Ama Pepper her şeyden ve herkesten korkuyordu. Çakıl taşlarında botların çıkardığı sesleri duyunca irkiliyor, sesler yükselince köşeye saklanıyordu. Ahır ona kocaman ve yalnız geliyordu.

Bir cumartesi sabahı Mia adında bir kız büyükannesiyle ahıra geldi. Mia sekiz yaşındaydı, koyu kahverengi kıvrırcık saçları iki kısa topuz yapılmıştı ve aralıklı dişleriyle gülümsüyordu. Mavi tulumu ve çamurda cızırdayan parlak sarı yağmur çizmeleri vardı. Pepper'ı bölmesinden bakarken görünce kocaman kahverengi gözleri faltaşı gibi açıldı. 'Aa, şu küçük ata bak!' diye fısıldadı.

Bakıcı, Bayan Bell adında uzun boylu bir kadın, onları kapıda karşıladı. Yeşil bir önlük ve hasır şapka giymişti, güçlü elleri saman ve deri kokuyordu. 'Pepper buraya yeni geldi,' dedi yumuşak bir sesle. 'Zor günler geçirdi, o yüzden yavaş ve nazık davranıyoruz.' Mia başını salladı ve sessiz olacağına söz verdi. Bayan Bell gülümsedi. 'O zaman sakın işlerde bana yardım edebilirsin. Güven böyle başlar.'

Ertesi gün Mia geri geldi. Bayan Bell ona Pepper'ın su kovasını etrafa sıçratmadan nasıl dolduracağını gösterdi. 'Küçük işler önemlidir,' dedi. Mia kovayı dikkatle taşıdı, sarı çizmeleri yerde gıcırdıyordu. Pepper köşeden izledi, sarkık kulağı seğirdi. Yaklaşmadı ama saklanmadı da. Mia göğsünde küçük bir umut kıvılcımı hissetti.

Her öğleden sonra okuldan sonra Mia ahıra döndü. Yemi ölçmeyi ve Pepper'ın kovalasına yavaşça dökmeyi öğrendi. Koridoru yumuşak bir süpürgeyle süpürdü ve taze samanları istifledi. Bayan Bell ona sakın hareket etmeyi ve önce küçük atın elini koklamasına izin vermeyi öğretti. Pepper yabancılar yaklaşıncâ hâlâ irkiliyordu ama Mia'nın sessiz rutini ona tanıdık gelmeye başladı.

Yağmurlu bir gün Bayan Bell Mia'ya yumuşak bir fırça verdi. 'Bunu dene,' dedi. 'Sırtı boyunca kısa, nazık hareketlerle.' Mia bölmeye girdi ve alçak, sakın bir sesle konuştu. Pepper'ın koyu gözleri onu izledi. Önce yana kaydı ama Mia acele etmedi. Omzunun yakınındaki havayı fırçaladı, sonra bekledi. Yavaşça kestane rengi tüyünü fırçalamasına izin verdi ve sarkık kulağı gevşedi.

Her gün Mia geri geldi. Pepper'ın t y n  parlayana kadar fır aladı, kırmızı yularını temizledi ve k   k pirin   ingıra ını parlattı. Ona g n n  anlattı ve yumu ak  arkılar s yledi. Bazen sadece ters  evrilmi  bir kovanın  st ne oturup y ksek sesle kitap okudu. Pepper meraklandı. Boynunu uzatıp ye il kurdeleyi kokladı, sıcak nefesi Mia'nın yana ını gıdıkladı. Mia kıkırdadı, Pepper g zlerini kırptı.

Bayan Bell deęiřimi fark etti. 'Artık seni bekliyor,' dedi bir öğleden sonra. 'Çizmelerini ve sesini tanıyor.' Mia baktı, Pepper'ın başı bölme kapısının üstündeydi, beyaz yıldızı güneşte parlıyordu. Ona doğru yürüdü, Pepper irkilmedi. Cebini kokladı, havuç umuyordu. Mia güldü. 'Güvenli olduğumu öğreniyorsun,' diye fısıldadı.

Soğuk bir sabah Mia geldiğinde Pepper'ı bölmesinde bir aşağı bir yukarı yürürken buldu. Rüzgâr çatıyı sarsıyordu, koyu gözleri kocaman açılmıştı. Bayan Bell, 'Bugün gergin. Sadece burada ol, sakın ve kararlı,' dedi. Mia yakına oturdu ve sessiz bir melodi mırıldandı. Bir süre sonra Pepper yürümeyi bıraktı ve yanına sokuldu, sarkık kulağı Mia'nın koluna değdi. Rüzgârı birlikte beklediler.

Ertesi hafta yeni bir zorluk geldi. Bir teslimat kamyonu yolda gürültüyle ilerledi ve Pepper bölmesinin arkasına fırladı. Mia peşinden koşmadı. Hareketsiz durdu ve yumuşak bir sesle konuştu: 'Sorun yok, Pepper. Ben buradayım.' Yavaşça ilerledi ve burnunu Mia'nın eline bastırdı. Bayan Bell kapıdan gülümsedi. 'Sana güveniyor,' dedi. Mia'nın kalbi sıcacık ve dolu hissetti.

Sonra bir sabah Mia ahır kapısını açtığında bir çingirak sesi duydu. Pepper bölmesinin önüne tırıs koştu, pirinç çingırağı çalıyordu. Yumuşak bir kişneme ile merhaba dedi ve omzunu dürttü. Mia kollarını boynuna doladı. 'Beni selamlamaya geldin!' dedi. Bayan Bell güldü. 'Seni bekliyordu. Güven böyle görünür.' Pepper bir köpek yavrusu gibi Mia'nın peşinden ahırda dolaştı.

O günden sonra Pepper Mia'yı her yerde izledi. Mia saman taşırken arkasından tırıs koştu, ödöl için cebini dürttü. Mia çite oturduğunda başını dizine dayadı. Bayan Bell Mia'ya onu yumuşak bir iple nasıl yönlendireceğini öğretti, Pepper yanında yürüdü, çingırağı çınladı. Mia gururlu ve mutlu hissetti. 'Biz bir takımız,' dedi ona, Pepper onaylarcasına homurdandı.

Sezonun sonunda Bayan Bell Mia'ya küçük bir sertifika verdi. 'Her gün nezaketle geldiğin için,' diye okudu. Mia'nın aralıklı dişli gülümsemesi iyice genişledi. Saman çiğneyen Pepper'a baktı ve eskiden nasıl saklandığını hatırladı. 'Güven tutarlılıkla büyür,' dedi Bayan Bell. 'Sen ona bunu her gün gösterdin.' Mia başını salladı, her kelimeyi anladı.

Artık Pepper korkmuyor. Her ziyaretçiyi meraklı bir kişnemeyele selamlıyor ve Mia'nın çizmelerini duyunca sarkık kulağı dikiliyor. Mia hâlâ her gün onu fırçalamaya ve beslemeye geliyor. Bazen arkadaşlarını getiriyor, Pepper yumuşak burnunu okşamalarına izin veriyor. 'Artık cesur,' diyor Mia onlara. 'Çünkü birinin her zaman geri döneceğini öğrendi.' Pepper'ın çingırağı çınlıyor, sanki evet der gibi.

Küçük at ve kız en iyi arkadaş oldular. Birlikte çayırda yürüdüler, Pepper Mia'nın yeşil kurdelesinin peşinden her yere gitti. Bayan Bell onları izledi ve gülümsedi. 'Ona başka kimsenin veremeyeceği bir şey verdin,' dedi. 'Ona sarsılmaz nezaketini verdin.' Mia Pepper'ın boynuna sarıldı, Pepper ona yaslandı, sıcak ve güven dolu. Ahır ikisine de yuva gibi geldi.

Ve böylece Mia her gün geri geldi. Pepper'ın kestane rengi tüyünü fırçaladı ve pirinç çingırağını parlattı. Pepper onu selamlamak için tırıs koştı, beyaz yıldızı parlıyordu. Arkadaşlıkları büyüdü çünkü o tekrar tekrar nezaketle ortaya çıktı. Güven böyle büyür işte—her seferinde bir nazık günle. Kız ve küçük at bunu çok iyi biliyordu.